

[Tove Nielsen.]

Til hr. Freddy Madsen vil jeg sige, at der er egentlig ikke noget at undre sig over, for jeg har faktisk altid lagt megen vægt på, at vi har gode muligheder for i udvalg at diskutere ting, uden at man skal løbe ud og ind ad døren og til forskellige andre møder end lige netop det møde, man sidder i. Vi har haft nogle Marienborgmøder, det har vi haft igennem de senere år, og venstre har aldrig taget afstand fra Marienborgmøderne. Det eneste, som man kan sætte et spørgsmålstegn ved, er, når alt kommer til alt, ansvarsfordelingen: hvilke ting hviler på ministeren, hvilke ting er ministerens ansvar, hvilke ting påhviler folketingsudvalgets medlemmer? Det er sådan set blot det ene, det drejer sig om. Vi mener naturligvis, det er godt at diskutere, og vi mener fortsat, at der virkelig er behov for at diskutere disse ting. Men det haster med at få dette lovforslag vedtaget. Vi ønsker bare at gøre klart rede for, at der er noget, der hedder ansvarsfordeling. Den må vi naturligvis fortsat gøre os klar.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Allerførst vil jeg takke fru Tove Nielsen for den sidste klargøring omkring venstres stilling til nogle af disse problemer.

Jeg er enig med hr. Bertel Haarder om, at det er vigtigt at give oplysninger til de studerende omkring adgangs begrænsningsproblemerne. Det har socialdemokratiet også ved forskellig lejlighed givet udtryk for, og vi har indledt denne oplysningskampagne — som man måske kunne kalde den med et lidt voldsomt udtryk — bl. a. igennem et samarbejde med Akademikernes Centralorganisation. Her havde man forberedt et materiale, der blev sendt ud, og vi syntes ikke, der var grund til at supplere dette materiale. Men vi regner med i et samarbejde at kunne fortsætte denne orientering. Jeg tror i øvrigt, det var en af de ting, der også blev fastlagt efter mødet på Marienborg i september måned.

Med hensyn til seminariekapaciteten forstod jeg ikke rigtig, at hr. Bertel Haarder kunne mene, at jeg ikke tidligere havde omtalt de her ting i udvalget. Det er muligt, hr. Bertel Haarder har stillet et spørgsmål yderligere, som ikke er blevet besvaret, men jeg har tidligere i indtil flere samråd —

endda nogle jeg selv har bedt om at måtte få — redegjort for, hvordan vi forsøger at løse problemerne omkring seminarierne.

Jeg er ikke enig med fru Kristine Heltberg i, at den offentlige debat først er begyndt nu omkring adgangs begrænsningen. Jeg må sige, at den offentlige debat faktisk har løbet de sidste 2-3 år og har været meget intens, dels igennem dagspressen og dels igennem diverse fagtidsskrifter. Jeg tror også, fru Kristine Heltberg er enig med mig i, at den nuværende, uheldige situation med et stort antal arbejdsløse er uacceptabel. Det gælder om at få løst disse problemer, men vi kan ikke som følge deraf indrette principper for en adgangs begrænsning efter en i øvrigt uacceptabel situation med mange arbejdsløse.

Fru Gerda Møller havde en bemærkning om, at man i dag kunne sige — det var et citat — at hvis ikke man kunne blive andet, så kunne man blive folkeskolelærer. Man må i virkeligheden sige, at hvis det citat skulle være nogenlunde korrekt, så skulle det lyde: hvis man ikke kan blive andet, så kan man blive uddannet på et universitet. For det er i virkeligheden den situation, som vi har befundet os i.

Med hensyn til stopprøverne henviste fru Gerda Møller til, at adskillige universitetsfolk var gået ind for stopprøver, og så kunne fru Gerda Møller på det konservative folkepartis vegne nøjes med at henholde sig til det. Jeg er sikker på, at fru Gerda Møller har bemærket, at ikke ét eneste af disse indlæg har omhandlet, hvordan denne stopprøve skulle fungere, ikke ét eneste, heller ikke nogen af de indlæg, der er kommet fra rektor for Københavns universitet. Jeg vil godt sige, hvad jeg også understregede på Marienborg: hvad har man egentlig tænkt sig der skal ske, når en studerende efter et år dumper til en stopprøve? Skal vedkommende have lov at prøve igen? Skal vedkommende prøve på en anden uddannelse? Hvad så, hvis den pågældende dumper én gang til? Hvor mange gange skal man have lov til at dumpe? Skal man kunne blive ved? Hvordan sikrer man, at man overhovedet kan få en uddannelse? Og hvad gør man med den studiegæld, som man efterhånden har oparbejdet i hele den periode? Jeg skal ikke kommentere, hvorfor nogle måske kan gå ind for et sådant forslag.